

Θάνος Ραφτόπουλος

Ο Χιονάνθρωπος & το Άγαλμα

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις apopseis.gr

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Τα βιβλία των εκδόσεων Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες του διαδικτυακού περιοδικού www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@ovimagazine.com
ή Δημήτρης Κοντογιάννης: info@apopseis.gr

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου από όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική ή τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνού της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

Θάνος Ραφτόπουλος

Ο χιονάνθρωπος και το άγαλμα

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις apopseis.gr

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Το παιδικό βιβλίο και γενικότερα το παιδί, είναι ένα πολύ σημαντικό κομμάτι του Ονί και των εκδόσεων του και στόχος μας από τη γέννηση του Ονί ήταν να δώσουμε ιδιαίτερη έμφαση στο συγκεκριμένο κομμάτι. Το κάνουμε και έχουμε σκοπό να συνεχίσουμε να το κάνουμε.

Τον Θάνο Ραφτόπουλο τον ξέρω πολλά χρόνια και μάλιστα τον γνώρισα κάτω από αντίξοες συνθήκες ...με όλη τη σημασία της λέξεως. Ο Θάνος ανήκει σε αυτή την ομάδα της ενημέρωσης που αναφέρει και αναλύει την επικαιρότητα με εικόνες, κάνοντας με το πιο αρμονικό τρόπο πραγματικότητα το «μια εικόνα – χίλιες λέξεις».

Παράλληλα, μερικές φορές αφήνει το πενάκι και πιάνει τη πένα. Εκεί συναντάει όλους τους γελοιογράφους που έχω συναντήσει τις τελευταίες τουλάχιστον τρεις δεκαετίες, γράφει ιστορίες για παιδιά. Δεν μπόρεσα ποτέ να το εξηγήσω αλλά όλοι οι γελοιογράφοι σκιτσογράφοι που έχω συναντήσει - σε οποιαδήποτε χώρα - όταν πρόκειται να γράψουν κάτι, απευθύνεται σε παιδιά. Ίσως γιατί μέσα τους όλοι τους είναι ακόμα παιδιά και τους αγγίζουν τα ίδια πράγματα που αγγίζουν τα παιδιά και έχουμε ξεχάσει οι μεγάλοι.

Ο Θάνος έχει πολλές ιστορίες στο σεντούκι του αλλά «Ο χιονάνθρωπος και το άγαλμα» είναι η πρώτη που εμφανίζεται στο Ονί και είναι φυσικά αφιερωμένη στην έμπνευση του, τη κόρη του.

Η συμβουλή μου, διαβάστε την δυνατά μαζί με παιδιά για να σας βοηθήσουν να την καταλάβετε καλύτερα.

Καλή ανάγνωση

Θάνος Καλαμίδας

Αρχισυντάκτης Ονί magazine

*Με αφορμή μία εργασία της κόρης μου για τη Γ τάξη του Δημοτικού Σχολείου.
Δεν μπορώ παρά να το αφιερώσω σε εκείνη.*

20 Γενάρη 2014

Όταν το κρύο γίνεται βαρύ και οι άνθρωποι κλείνονται στα σπίτια τους για να ζεσταθούν, υπάρχουν κάποιοι εκεί έξω που προσπαθούν να περάσουν την ώρα τους ευχάριστα ξεφεύγοντας από τη μοναξιά τους.

Το να κάνεις καινούργιους φίλους είναι πολύ ωραίο κυρίως όταν συμβαίνει να μοιράζεσαι μαζί τους κοινά όνειρα.

Για άλλη μία ημέρα το χιόνι είχε πέσει από νωρίς στο μικρό χωριό.

Τα παιδιά μόλις τελείωσαν το σχολείο δεν έβλεπαν την ώρα να συγκεντρωθούν στην πλατεία για να φτιάξουν έναν χιονάνθρωπο.

Μόλις έφθασαν εκεί άφησαν τις σάκες τους σ' ένα υγρό ξύλινο παγκάκι δίπλα στο άσπρο πεζούλι και γρήγορα – γρήγορα μάζεψαν μπάλες από καθαρό χιόνι. Βάζοντας την μία πάνω στην άλλη σχημάτισαν το σώμα.

Μετά, ξανά μικρές χιονόμπαλες και να σου το κεφάλι, άσπρο-άσπρο αφράτο σαν μια μπάλα από βαμβάκι!

Στο πι και φι, κάποιο παιδί έφερε μία παλιά ψάθινη σκούπα κι ένα άλλο ένα τριμμένο ψηλό καπέλο του παππού του. Για μάτια έβαλαν κουκουνάρια και για μύτη.. τι άλλο, ένα καρότο που παρακάλεσαν να τους δώσει ο κυρ Σταύρος ο μανάβης.

Στάθηκαν γύρω του να τον θαυμάσουν. Τον είχαν πετύχει. Ήταν τόσο ζωντανός και τροφαντός που όλα ευχαριστήθηκαν. Έπαιξαν λίγο χιονοπόλεμο και κίνησαν για τα σπίτια τους μιας και είχε περάσει η ώρα. Οι γονείς τους θα περίμεναν.

Το απόγευμα το χιόνι συνέχισε να πέφτει πυκνό. Όλοι έμειναν στα σπίτια τους δίπλα στο αναμμένο τζάκι ή τη σόμπα, ότι είχε ο καθένας. Από τις καμινάδες αναδύονταν ένας καπνός από τα ξύλα που καίγονταν. Μύριζε τόσο ωραία!

Όταν έπεσε το σκοτάδι τα πάντα είχαν πια κρυσταλλώσει. Τα πέτρινα δρομάκια του χωριού ήταν έρημα και σκοτεινά. Ψυχή δεν ακουγόταν. Τα παιδιά είχαν τελειώσει τα μαθήματα τους, είχαν φάει το βραδινό τους και ετοιμάζονταν να ξαπλώσουν στα ζεστά τους κρεβατάκια. Το τζάκι θα έκαιγε όλο το βράδυ για να νικήσει το κρύο και την παγωνιά!

Η ώρα πέρασε. Όλα σώπασαν. Ακόμα και τα νυχτοπούλια λούφαζαν στις φωλιές τους για να ζεσταθούν. Παντού σιωπή!

Όπως ο αέρας φυσούσε δυνατά, στροβιλίζοντας τις καθαρές νιφάδες που έμοιαζαν σαν άσπρα φωτάκια μέσα στο σκοτάδι, έριξε κάτω τις γλάστρες της κυρά Μαρिγώς, την παλιά λαμαρίνα που πρόχειρα είχε τοποθετήσει για να σκεπάσει το κοτέτσι του ο κυρ Στέλιος, κάτι κεραμίδια άτσαλα στερεωμένα στο σπιτάκι του κυρ Αναστάση αλλά και την ξύλινη ταμπέλα του καφενέ του κυρ Λάμπρου.

Άλλο ένα φύσημα και η παλιά ψάθινη σκούπα που είχε στην αγκαλιά του ο χιονάνθρωπος ξεκόλλησε ξαφνικά και χάθηκε στο σκοτάδι!

..Ε, ποιος πήρε τη σκούπα μου; Μία παράξενη, φωνή γεμάτη ανησυχία ακούστηκε ξάφνου στο κέντρο της πλατείας. Κάποιος πήρε την σκούπα μου. Κανείς δεν με ακούει;

Ο χιονάνθρωπος απτόητος από το κρύο – αφού από αυτό ήταν φτιαγμένος – στεκόταν ακίνητος και ανήμπορος θαρρείς στη θέση του. Έδειχνε πολύ στεναχωρημένος.

Η σκούπα σου είναι εδώ, κοντά στο βάθρο μου ακούστηκε μία άλλη φωνή πιο λεπτή και ήρεμη λίγο πιο πέρα.

Λίγα μέτρα μακρύτερα από το σημείο που τα παιδιά είχαν στήσει τον χιονάνθρωπο, στην μέση της πλατείας υπήρχε ένα άγαλμα. Ήταν φτιαγμένο από μάρμαρο και στεκόταν πάνω σε ένα ψηλό, επίσης μαρμάρινο βάθρο. Έστεκε εκεί ακίνητο να παρατηρεί για πολλά χρόνια ότι συνέβαινε γύρω.

- Νομίζω πως πρέπει να συστηθούμε είτε εκείνο. Είμαι η Ελευθερία, βρίσκομαι εδώ για να θυμίζω στους ανθρώπους ότι πρέπει να με έχουν για να είναι ευτυχισμένοι.

- Εγώ είμαι ένας χιονάνθρωπος απάντησε εκείνος, κάτι παιδιά με έφτιαξαν σήμερα και ένιωσαν μεγάλη χαρά που το κατάφεραν. Ξέρεις, δεν είχα προσέξει τόση ώρα ότι ήσουν εδώ κοντά μου.

- Δεν με πρόσεξες γιατί έχω σκεπαστεί από το άφθονο χιόνι. Το χιόνι έχει πέσει παντού και έχει αλλοιώσει τα χαρακτηριστικά μου. Έτσι, έχω χάσει το σχήμα μου αγαπητέ μου. Κάθε φορά που χιονίζει για καιρό, παθαίνω τα ίδια. Κάποια στιγμή όμως η κακοκαιρία περνάει, το χιόνι λιώνει και έτσι φαίνεται πάλι η κανονική μου μορφή, αυτή που μου έδωσε ο γλύπτης που με δημιούργησε.

Ο χιονάνθρωπος ένιωθε καλύτερα τώρα. Ποτέ δεν φανταζόταν ότι θα βρει κάποιον να μιλήσει μέσα στη νύχτα ακίνητος όπως ήταν και παγωμένος. Τον ενοχλούσε βέβαια ότι η σκούπα δεν ήταν πια στην αγκαλιά του αλλά το ενδιαφέρον για τη νέα του φίλη ήταν μεγαλύτερο.

- Και τι μορφή έχεις ρώτησε προσέχοντας να μην φανεί αγενής;
- Έχω μορφή γυναίκας. Όμορφης γυναίκας με μακριά μαύρα μαλλιά! Είμαι ντυμένη με αρχαίο ελληνικό φόρεμα και φοράω σανδάλια. Α, έχω και δύο υπέροχα μεγάλα φτερά. Σαν άγγελος!

Εκείνος άκουγε αποσβολωμένος. Έγειρε λίγο το κεφάλι του κοιτάζοντας τον εαυτό του. Έμοιαζε χοντρούλος και ατσούμπαλος όπως ήταν φτιαγμένος από δύο μεγάλες μπάλες χιονιού. Τίποτα ωραίο δεν είχε να πει για τον εαυτό του. Ούτε η καροτένια μύτη, ούτε το παλιό τριμμένο καπέλο άξιζαν για βραβείο. Και η αγαπημένη του σκούπα που του έκρυβε και καμία ατέλεια,

είχε κι αυτή απομακρυνθεί.

Τι να έλεγε; Δίστασε προς στιγμή.

- Κι εσύ όμως, μια χαρά μου φαίνεσαι είτε το άγαλμα θέλοντας να τον βγάλει από την δυσκολία. Είσαι καλοσχηματισμένος και στρογγυλός. Το χιόνι πέφτοντας επάνω σου ακολουθεί τις καμπύλες που έχεις και δεν σου χαλάει το σχήμα. Όσο κι αν χιονίσει παραμένεις χιονάνθρωπος ενώ εγώ... Είδες ούτε εσύ μπόρεσες να με αναγνωρίσεις.

Τα κουκουναρίσια μάτια του χιονάνθρωπου έλαμψαν από ευχαρίστηση στο άκουσμα των καλών λόγων. Ήταν σαν να είχαν πυρώσει σε κάποιο μαγκάλι. Χαμογέλασε και τινάχτηκε λίγο διώχνοντας κάποιες περιττές νιφάδες που πήγαν να κρύψουν την καροτένια μύτη του.

- Σε ευχαριστώ πολύ απάντησε, μου έφτιαξες την διάθεση Ελευθερία! Είσαι πολύ σπουδαία εκεί επάνω που στέκεσαι. Αλήθεια δεν βαριέσαι τόσα χρόνια ακίνητη, δεν έχεις πιαστεί;

- Μα κι εσύ ακίνητος δεν μένεις ρώτησε εκείνη με απορία;
- Α, όχι, όχι. Εγώ ταξιδεύω.
- Ταξιδεύεις; Πως ταξιδεύεις; Αφού από την στιγμή που σε έφτιαξαν τα παιδιά δεν έχεις κουνηθεί ρούπι από την θέση σου.

Στο πρόσωπο του χιονάνθρωπου σχηματίστηκε ένα μεγάλο λευκό χαμόγελο. Τέντωσε την κορμοστασιά του, κοίταξε γύρω του μήπως τάχα τον άκουγε κανείς άλλος και πήρε ένα σοβαρό διηγηματικό ύφος.

- Ναι αγαπητή μου. Γυρίζω όλο τον κόσμο. Όχι όπως με βλέπεις τώρα αλλά αλλιώς. Να, όσο κάνει κρύο και χιονίζει παίρνω το σχήμα αυτό που έχω τώρα. Όταν ο καιρός ζεστάνει, το χιόνι λιώνει, γίνεται νερό. Το νερό εξατμίζεται, ανεβαίνει στον ουρανό, γίνεται σύννεφο και ταξιδεύει. Κάποια στιγμή, σε κάποιο μέρος του κόσμου το σύννεφο γίνεται βροχή ή χιόνι. Όταν χιονίσει λοιπόν, ξαναπέφτω στη γη σπασμένος σε πολλά μικρά κομματάκια, τις νιφάδες και πάντα υπάρχουν κάποια άλλα παιδάκια σε κάποιο μέρος της γης που θα με ξαναφτιάξουν με χαρά και γέλια έτσι όπως με βλέπεις τώρα κι εσύ μπροστά σου.

Ο χιονάνθρωπος είχε αναθαρρήσει . Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του, που εξιστορούσε τις περιπέτειες του σε κάποιον. Κάποιον που μπορούσε να τον παρακολουθεί με ενδιαφέρον. Για πρώτη φορά αισθανόταν ότι είχε αποκτήσει ένα φίλο!

Το άγαλμα τον άκουγε σιωπηλό.

- Ε, τι έπαθες, γιατί δεν μιλάς ρώτησε ανήσυχος;
- Να, ξέρεις σκεφτόμουν ότι τελικά μόνο εγώ είμαι καταδικασμένη να μένω εδώ ακίνητη για όλη μου τη ζωή. Εμένα βλέπεις με έχουν κατασκευάσει από μάρμαρο, ένα υλικό πολύ σκληρό και βαρύ που δύσκολα φθείρεται όσα χρόνια κι αν περάσουν. Δεν λιώνω όπως εσύ, δεν αλλάζω μορφή κι ότι κι αν κάνω θα στέκομαι σε αυτό το βάθρο αιώνια. Δεν ξέρεις πόσο θα ήθελα να ταξιδέψω κι εγώ σε όλο τον κόσμο, να γνωρίσω όλους τους λαούς της γης, να τους αγκαλιάσω, να τους συστηθώ! Τι κι αν έχω φτερά; Μου είναι άχρηστα γιατί δεν μπορώ να τα κουνήσω.

Ένα παγωμένο διαμαντένιο δάκρυ ξεπήδησε από τα μάτια της και πέφτοντας στην παραπεταμένη σκούπα που ο άνεμος είχε σπρώξει δίπλα στην βάση του μαρμάρινου βάρου ήχησε σαν την μελωδικότερη νότα!

- Μην κάνεις έτσι, είτε προσπαθώντας να μείνει ψύχραιμος. Για όλα υπάρχει μία λύση. Κι εγώ που γυρίζω τον κόσμο θα ρωτήσω και θα βρω έναν τρόπο να μπορέσεις να ταξιδέψεις κι εσύ. Να γνωρίσεις κάθε μέρος της γης και να κάνεις το όνειρό σου πραγματικότητα! Ξέρω κάποιους σοφούς εκεί ψηλά στον ουρανό. Κάτι θα σκεφτούνε για να μπορέσεις να ανοίξεις τα φτερά σου και να πετάξεις.

- Δυστυχώς δεν γίνεται καλέ μου φίλε είπε εκείνη γυρίζοντας την ματιά της αλλού, πίσω από το βουνό. Εκεί που ο ήλιος μ' ένα ζεστό φλί στο μέτωπο ξυπνούσε την ημέρα από τον βαθύ ύπνο της.

Ο χιονάνθρωπος πάγωσε περισσότερο. Τόσο που η μύτη του έγινε σαν μακρουλό παγάκι.

Πρώτη φορά έβλεπε ένα άγαλμα να δακρύζει. Κι ας ήταν από μάρμαρο σκληρό. Εκείνος, ευαίσθητος και συναισθηματικός δεν άντεχε να το βλέπει να στεναχωριέται.

- Όλα γίνονται, είτε με τόση αποφασιστικότητα που δεν πίστευε ποτέ ότι διαθέτει. Όλα γίνονται, φτάνει να το πιστεύεις. Εγώ το πιστεύω αγαπημένη μου Ελευθερία και θα δεις. Θα επιστρέψω με τον επόμενο χιονιά για να σε πάρω μαζί μου στα ταξίδια μου. Στο υπόσχομαι!

Το επόμενο μεσημέρι το σχολικό κουδούνι σήμανε το τέλος και αυτής της σχολικής ημέρας. Τα παιδιά άρπαζαν τις σάκες τους βιαστικά και έτρεξαν στην πλατεία. Η ημέρα ήταν πολύ πιο ζεστή από την χθεσινή και ο ήλιος έλαμπε μονάχος από πολύ νωρίς σε έναν καθαρό ουρανό.

Τα περισσότερα χιόνια είχαν λιώσει. Η πλατεία ήταν πολύ διαφορετική. Το πεζούλι είχε αποκτήσει πάλι το γνώριμο σταχτί χρώμα του.

Τα παιδιά πλησίασαν κάνοντας έναν κύκλο εκεί που είχαν φτιάξει τον χιονάνθρωπο ο οποίος είχε σχεδόν εξαφανισθεί δίνοντας την θέση του σε μία μεγάλη λιμνούλα νερού.

Δύο κουκουνάρια και ένα ζαρωμένο καρότο ήταν κάτω μαζί με το μουσκεμένο παλιό καπέλο.

- Θα το πάω πίσω στο παππού μου, είπε ο Κωστάκης μαζεύοντας το από το πλακόστρωτο.

- Κι εγώ τη σκούπα είπε ένα άλλο παιδί κοιτάζοντας γύρω με αμηχανία. Μα που είναι η σκούπα; Δεν είναι εδώ...

Στράφηκαν όλα προς το άγαλμα.

Τα όμορφα χέρια της εκεί ψηλά, κρατούσαν την ψάθινη σκούπα αγκαλιάζοντας την σφιχτά και καθώς έλαμπε κάτω από τον ζεστό ήλιο η όμορφη σιλουέτα της, λίγο μονάχα χιονάκι είχε απομείνει στο μέρος της καρδιάς της σχηματίζοντας τρεις μόνο λεξούλες:

Θα σε περιμένω!

**Περισσότερα βιβλία απο τα ράφια του ΟVI μπορείτε να βρείτε
ΕΔΩ!**

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

©2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις apopseis.gr

©2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Τα βιβλία των εκδόσεων Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες του διαδικτυακού περιοδικού www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικου και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@ovimagazine.com
ή Δημήτρης Κοντογιάννης: info@apopseis.gr

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου απο όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική η τηλεοπτική αναγωση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνου της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

**Περισσότερα βιβλία απο τα ράφια του ΟΝΙ μπορείτε να βρείτε
ΕΔΩ!**

Ο χιονάνθρωπος και το άγαλμα
Μάιος 2016

Θάνος Ραφτόπουλος

Εκδόσεις: **Ovi magazine**
Ovi Greece

Design: Thanos

Ο **Θάνος Ραφτόπουλος** γεννήθηκε στις αρχές του '70 στη Αθήνα, έζησε τη περιπέτεια δουλειάς και δουλείας αλλά έμεινε πάντα πιστός στη γελοιογραφία. Θεωρεί τον εαυτό του σατιρικό γελοιογράφο και συνδυάζει στη δουλειά του το χιούμορ και τη τέχνη.

